

en onberekenbare van zijn beroep; de gewoonheid en het spoedig vertrouwd raken met toestanden waarin het onverwachte ophoudt te bevreemden, en het zeldzame geene verwondering meer baart, doet ook gemakkelijker in tegenspoeden en teleurstellingen berusten — en zoo kwam het, dat ik des anderen daags gelaten en goedsmoeds met mijn filosofischen vriend op het dek der mailboot stond, turende naar het gewemel op de reede.

Met wellust zogen de longen het heerlijk frissche morgenbriesje in, dat geurloos en rein over de kabbelende watervlakte streek en bij tusschenpoozen aanwakkerend de blauwe golfjes tegen elkander op deed klotsen en de groene pluimen der strandpalmen in wuivende beweging bracht. Het overstromende leven van den jongen dag, zich uitende in het verrijzende stralende daglicht, de doorzichtig klare atmosfeer en de reine prikkelende morgenlucht, werkten zoo versterkend, zoo opwekkend en zoo doordringend, dat al wat ademde, met nieuwe hoop en moed, met nieuwe veerkracht en levenslust vervuld werd.

Het vroolijke zonlicht bestraalt de gonzende drukte ter reede, het rumoerige aankomen en vertrekken, laden en lossen der talrijke lichters, prauwen en vloten, tusschen welk gewoel thans verscheidene sloepen en schuitjes zichtbaar worden, die allen op den mailstoomer aanhouden, allen naar het schijnt gevuld met helmhoeden en parasols. Het zijn de verwacht wordende passagiers, wier nadering het hofmeesterspersoneel zoodanig electriseert, dat het als bezeten tusschen kombuis en eetsalon begint heen en weer te vliegen.

Op het hekwerk der kampagne leunend, vermaakte ik mij met naar de aankomende bootjes en hunne strijdlustige roeiers te kijken, die onder luid geschreeuw en gekijf elkander den voorrang bij het landen aan de trap betwistten, — toen een gesprek dat in mijne nabijheid gevoerd werd, onwillekeurig mijne aandacht trok.

Ik keek naar de sprekers om, die op het lager dek dicht onder de kampagne stonden, zoodat ik alleen een gevederden dameshoed en de gegaloneerde pet van een officier in het oog kreeg.

De pet vertelde de veeren, dat het een heerlijke morgen was, en dat het begin der reis zeer voorspoedig beloofde te zijn. Het bleek nu, dat de veeren dit ook wel reeds opgemerkt hadden, maar dat de scheiding haar te treurig stemde om het schoone van het uur te genieten, en vroegen nu de pet of zij aan hare belofte zou denken van alle twee dagen te schrijven. Ja zeker zou de pet hieraan denken, daaraan mochten zij niet twijfelen, zij wisten immers hoe het haar te moede moest zijn, nu zij alleen achterbleef. Hier trad in het gesprek] eene pauze in, gedurende welke men alleen nog een heftig snikken hoorde, nu en dan afgebroken door de schreiend uitgebrachte klacht van de veeren dat zij haar zeker, nimmer, nimmer weder zou zien.

Begrijpende dat langer luisteren heiligschennis zoude zijn, wendde ik mij af. Op dit oogenblik keerde de spreekster zich om en kon ik een blik op het fijne, bleeke gezichtje werpen, waarin onder het waas van uitputting en droefheid, eene vastberadenheid en moed te lezen stond, die duidelijk het kleine epos verklaarde welks slotdrama ik daar even bijgewoond had.